MAOİST BAKIŞ

Merkezi Yayın

Nepal Komünist Partisi (Devrimci Maoist)

No. 5 | Cilt. 1 | 15 Eylül 2022

İçindekiler:	Sayfa
Editoryal	1
Uluslararası Komünist Örgüte ilişkin tutumumuz	2
Komünist Kılıkta Gerici Yolculuk	7
Rusya-Ukrayna Savaşı Üzerine	14
Çin-ABD Çatışması ve Tayvan	17
Basın Bildirisi	20

Editoryal

Uluslararası bir merkez oluşturmak için inisiyatif alalım!

Dünya tarihinin belirli bir döneminde, özellikle Rusya'da, Lenin'in önderliğinde 1917'de sosyalist devrim başarıya ulaştı ve komünist hareket yoluna devam etti. Sosyalist sistemin kurulma süreci ilerliyordu. Çin'de Mao önderliğinde gerçekleşen yeni demokratik devrim, dünya devrimini daha da ileriye götürmek için bu büyük mücadeleye önemli bir katkı sağladı.

Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev, Sovyetler Birliği hükümetinin ve Komünist Partisi'nin liderliğini ele geçirdi. Kruşçevci klik 1956 yılında Rusya'da sosyalizmi tersine çevirerek kapitalizmi restore etti. Bu klik aynı zamanda dünya komünist hareketini sağ revizyonist bataklıkta boğmaya çalıştı. Buna karşı Çin Komünist Partisi Başkanı Mao, Marksizm-Leninizm bayrağını daha yükseğe kaldırdı. Bunun ardından dünya komünist hareketi iki kampa bölündü. Çeşitli çabalara rağmen, yaklaşık otuz yıl boyunca komünist parti ve örgütlerin uluslararası bir merkezi kurulamadı. Ancak bu arada uluslararası bir merkez inşa etmek için birçok çaba sarf edildi. Komünist parti ve örgütlerin 1984 yılında düzenledikleri uluslararası konferansta Devrimci Enternasyonalist Hareket (Revolutionary Internationalist Movement, RIM) kuruldu. O dönemde Marksizm-Leninizm-Mao Düşüncesi gibi temel konularda aynı görüş ve düşünceleri yol gösterici ilkeler olarak kabul eden, her türlü revizyonizme karşı çıkan ve sosyo-politik değişimde güç kullanma ilkesini kabul eden parti ve örgütler buna dahil oldu.

Bu, uluslararası komünist hareket için kayda değer bir başarıydı. Zayıf noktalarından biri, bazı gerçek devrimci komünist partileri bünyesine dahil edememiş olmasıydı. Ancak, son ana kadar bu partileri bünyesine katmak için çabalar devam etti. Dünya komünist hareketinin büyük önderi Mao'nun 100. doğum yıldönümü vesilesiyle 1993 yılında DEH Komitesi tarafından yapılan genişletilmiş bir toplantıda Mao'nun katkıları çok iyi değerlendirilerek Mao Düşüncesi yerine Maoizm'in benimsenmesine karar verildi. Maoizm, sadece bir terminoloji değişikliği olarak değil, Marksizm'in üçüncü aşaması ve Marksizm-Leninizmin niteliksel gelişimi olarak kabul edildi. Böylece Marksizm-Leninizm-Mao Düşüncesi, bütünleşik bir yol gösterici ilke olarak daha yüksek bir düzeye, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yükseltildi. Bugün Marksizm-Leninizm-Maoizm tüm komünist partilerin yol gösterici ilkesi olarak yerleşmiştir. Ayrıca DEH, o dönemde Peru, Nepal, Hindistan, Filipinler, Türkiye, Bangladeş ve diğer ülkelerde komünist partilerin önderliğinde yürütülen halk savaşlarının uluslararasılaşmasında da önemli bir rol oynamıştır. Tüm bunlar sayesinde dünyanın farklı ülkelerinde Komünist Parti'nin inşa süreci de ilerledi. DEH yaklaşık 22 yıl boyunca dünya komünist hareketinde yaşamsal bir rol oynadı.

Daha sonraki dönemde, DEH'de çok önemli bir rol oynamış olan NKP(Maoist) ve ABD DKP'nin üst düzey liderleri yozlaşma yoluna gittiler. NKP (Maoist)'in eski başkanı Prachanda, ulusal ve sınıfsal teslimiyet yolunu izledi ve partiyi sağ revizyonizme götürdü. ABD DKP'nin Başkanı Bob Avakian, MLM'nin modasının geçtiğini ve bu nedenle verili durumda devrimlere önderlik edemeyeceğini savunarak Yeni Sentez'in sağ oportünist ve tasfiyeci çizgisini takip etti. Bu iki olay doğrudan ya da dolaylı olarak DEH'i etkiledi. Sonuç olarak, DEH herhangi bir resmi karar olmaksızın tasfiye edildi. DEH'i yeniden kurmak için bazı girişimler oldu, ancak bunlar da başarısız oldu.

Bundan sonra, yeni bir eksenden yeni bir uluslararası komünist merkezi inşa etmek için çaba sarf edildi. Uluslararası bir komünist parti ve örgütler konferansı düzenlemek için bir hazırlık komitesi oluşturma girişimi vardı. Ancak yetersiz çaba, hazırlık ve temel anlaşma nedeniyle durum böyle bir konferans düzenlemeye hazır değildi. Temas halinde olunan örgütlerin imzaladığı ortak bir bildirinin yayınlanması ve 1 Mayıs'a atıfta bulunarak ortak bir anlayışa varılması süreci devam etti. Ancak garip bir şekilde, "Dünyanın bütün işçileri birleşin!" çağrısını benimseyen komünist partiler her yıl iki ortak bildiri yayınlamaya başladılar. Bu durum, henüz uluslararası bir merkez oluşturulmadan komünist partilerin yeniden bölünüp bölünmeyeceği konusunda bir şüphe yarattı.

Tartışma ve müzakerenin bölünme ve ayrışma için değil, birlik ve yakınlaşma için yürütülmesi gerektiğine inanıyoruz. Son dönemde yapılan tartışma ve görüşmelerde bazı olumlu işaretler ortaya çıkmıştır. Bölünme odaklı değil, birlik odaklı bir tartışma yapılması yönünde bilinçli bir çaba olduğu anlaşılmaktadır. Bu çabayı memnuniyetle karşılamalıyız. Bugün bile dünyanın dört bir yanına dağılmış komünist örgütler arasında birliğe ve ideolojik ve politik olarak net bir enternasyonale ihtiyaç vardır. Hepimiz bu yönde hareket edelim.

Uluslararası Komünist Örgüt konusundaki tutumumuz

Uluslararası Bölüm

NKP (Devrimci Maoist)

Uluslararası Komünist Hareket, Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi'nin (DEH-KOM) ilan edilmeden feshedilmesinden sonra artık bir merkezden yoksundur. Sonuç olarak hareket şu anda dağılmış durumdadır. DEH'in bir parçası olan ya da olmayan devrimci komünist partilerin çoğu misyonlarında aktiftir; bazıları ideolojik olarak sapmış ve hatta bazıları neo-gericiliğe dönüşmüştür. Ve birçok başka parti ve örgüt ortaya çıkmıştır. Uluslararası komünist hareket emperyalizme karşı mücadele ederek kendi göreceliliği içinde ilerlemektedir. Nesnel durum proleter devrim lehine gelişmektedir. Ancak gerekli ideolojik ve siyasi birliğin ve uluslararası bir komünist merkezin eksikliği,

devrimci komünistlerin emperyalizme ve iç gericiliğe karşı birleşik ve merkezi saldırısını zayıflatmıştır. Emperyalizm, devrimci komünistlerin zayıflığı içinde yaşamını sürdürmüştür. Bu, bugün acı bir gerçektir.

Bu arada Maoist komünist partilerden bazıları uluslararası bir örgüt kurmak için girişimlerde bulunmuş ve bir konferans örgütlemek üzere iki koordinasyon komitesi oluşturulmuştur. Biri **Birleşik Marksist-Leninist-Maoist Uluslararası Konferansı**, diğeri ise **Birleşik Maoist Uluslararası Konferansı** önermektedir. Her iki girişimin de birleşik bir uluslararası konferans önermesi dikkat çekicidir. Her ne kadar ortak bir bildiri olarak ortaya çıkmamış olsalar da bunlar, ileriye dönük olumlu adımlardır. Ancak bu iki koordinasyon komitesi ve onlara yakın partiler arasında birçok önemli ideolojik ve siyasi meselenin kavranışında bir birliktelik yoktur. Buna rağmen, birleşik bir konferans aracılığıyla devrimci partiler arasında uluslararası bir komünist merkez inşa etme konusunda görüş birliği vardır. Bu iyi bir şeydir. Bunun üzerine adım atarak, partiler arasındaki iki çizgi mücadelesini sistemleştirmeli ve iki çizgi mücadelesinin içinde birleşik bir uluslararası örgüt inşa etmeliyiz. Bugünün zorunlu bir ihtiyacıdır bu.

Uluslararası komünist hareketteki bu girişimlerden sonra çeşitli komünist partilerin ideolojik ve siyasi pozisyonları da ortaya çıkmaya başlamış durumda. Bu da yeni bir tartışma başlattı. Bu tartışmalarda birçok birlik ve ayrılık sorunu da su yüzüne çıktı. Biri diğerini sert bir şekilde eleştirdi. Bu yanlış bir şey değildir. Ancak bunun doğru bir şekilde ele alınması gerekir. Mücadele adına hareket içinde ideolojik çatlaklar aramak ve buna kama sokmaya çalışmak ya da birliği gerçekleştirmek adına Marksizm-Leninizm-Maoizm'in temel teorik sorunlarında uzlaşma aramak bizi doğru yere götürmeyecektir. Yürüttüğümüz ideolojik mücadele ilkelere dayanmalı ve yöntemi bilimsel olmalıdır. Bu, birliğin temeli için yolu açar.

Marksizm bize komünist hareketin zıtların birliği olduğunu öğretmiştir. Marksist ve Marksist olmayan bakış açıları, eğilimler ve çizgiler arasında kesintisiz bir ideolojik mücadele vardır. Bu, iki çizgi mücadelesi olarak bilinir. Hiçbir komünist parti ya da hareket bundan kaçamaz. Bu, komünist hareketin itici gücüdür. Aktörler ve eğilimler değişebilir ama mücadele devam eder. Bu nedenle Mao mücadelenin mutlak, birliğin ise göreceli olduğunu söylemiştir. Bu, Komünist Parti'nin kavraması gereken Marksist felsefenin temel bir sorusudur. Mutlak mücadelenin ortasında güçlü ama göreceli bir birlik inşa etmek için çaba göstermeliyiz. Karşıtlar arasında mutlak bir birlik olamaz. Büyük Proleter Kültür Devrimi ve Büyük Tartışma sırasında Mao, komünist harekette birlik ve mücadele diyalektiğini doğru bir şekilde sentezlemiştir. Ona göre, birliğin temeli ideolojik mücadeledir ve bu mücadele devrimci dönüşüm ve daha yüksek bir birlik düzeyi tarafından yönlendirilmelidir. Kısacası birlik-mücadele ve dönüşüm olarak sentezlemiştir. Sadece mücadele sonrasında yaşanan devrimci dönüşüm, daha üst düzeyde bir ideolojik birlik için yeni bir temel yaratır. Akılda tutulması gereken, iki çizgi mücadelesinin hedefinin olumsuzlama değil, dönüştürme olması gerektiğidir.

Geçtiğimiz yıllarda 1 Mayıs'larda eş zamanlı olarak yayınladığımız iki bildiri Maoist harekette birliğin teorik temelinin ne kadar zayıf olduğunu gösteriyor. O kadar utanç verici bir durumdayız ki, her iki taraftaki imzacıların sayısını sayarak hangi tarafın daha güçlü olduğunu belirlemeye çalışıyoruz. Bu hepimizin ideolojik durumunu gösteriyor. Bunun üzerine çıkmalıyız. Özeleştiri bunun ilk koşuludur. Tam da bunun için Mao, devrimci komünistlerin kendi başlarını yakmaya hazır olmaları gerektiğini söylemiştir. Mao'nun bu ruhunu kavramalıyız.

Şu anda uluslararası bir komünist örgüt inşa etme sürecindeyiz. Aramızda pek çok konuda birlik var, bazı konularda ise anlayışlarımız ve pozisyonlarımız farklı. Bu durumda, gerekli asgari koşulları belirlemeli ve bunlara dayanarak ilerlemeliyiz. Bağlı kalınması gereken asgari ilkeler Marksizm-Leninizm-Maoizm, toplumsal devrimde şiddetin gerekliliği ve Büyük Proleter Kültür Devrimi, yani proletarya diktatörlüğü altında sürekli devrim teorisidir. Karşı çıkılması gerekenler ise emperyalizm, her türlü gericilik, parlamentarizm, revizyonizm, Prachanda Yolu ve Yeni Sentez'dir. Bu koşullar bir bütün olarak bizi mevcut ana tehlikeden, sağcı revizyonizmden uzaklaştırır. Yukarıdaki temel sorunlarda benzer görüşlere sahip komünist partiler arasında ortak bir konferans ya da kongre

düzenleyerek uluslararası bir organ oluşturmalıyız. DEH-KOM zaten mevcut değilken, kimin DEH'de olup kimin olmadığı konusunda ısrar etmek uygun değildir.

Ayrıca, yukarıdaki temel sorunlarda aynı görüşleri paylaşan komünist partiler arasında başka bazı konularda çelişkiler vardır. Bunların bir kısmı iki çizgi mücadelesi sırasında çözülecek, bir kısmını da sınıf mücadelesi çözecektir. Yeni çelişkiler de yeniden ortaya çıkacaktır. Çelişkinin evrenselliği bu anlama gelmektedir. İdeoloji ve siyasetin temel sorunlarına ilişkin ortak bir anlayış oluştuğunda, birlik-mücadele dönüşümü ve yeni bir temelde yeni birlik yoluyla göreli birlik inşa ederek ilerlemek Mao'nun bize öğrettiği derstir.

Çağdaş uluslararası komünist harekette de pek çok dostça çelişki vardır. Bunlardan bazıları Marksizm-Leninizm-Maoizm ve esas olarak Maoizm, halk savaşının evrenselliği, dünyanın temel ve başlıca çelişkileri, uluslararası komünist hareketin şu anda stratejik karşı saldırı aşamasında olduğu sorunu, Gonzalo düşüncesi, Komintern ve Stalin'in değerlendirilmesi, DEH'in değerlendirilmesi vb. Hareket içinde bu konularda ortak bir görüş için çaba göstermek iyidir. Ancak uluslararası bir örgütün inşasına bu konularda ortak bir anlayışa ulaşıldıktan sonra başlanması doğru değildir. Bunlar iki çizgi mücadelesi ve sınıf mücadelesi sırasında çözülebilecek meselelerdir.

Tam burada, daha önce söylenen anlaşmazlıklar üzerine kapsamlı bir tartışma yürütmeyeceğiz. Gerekli olduğunda tartışacağız. Şimdi yukarıda bahsedilen sorulara ilişkin ön görüşümüzün ne olduğu hakkında kısa bir tartışma yürüteceğiz. Bunlar aşağıdaki gibidir.

Bir, Marksizm-Leninizm-Maoizm iç içe geçmiş bir bütün ve kapsamlı bir ilkedir. Marksizm, Leninizm ve Maoizm'in basit bir aritmetik toplamı değildir. Leninizm, Marksizm temelinde gelişmiş ve Marksizm-Leninizm'e yükselmiştir. Aynı şekilde Maoizm de Marksizm-Leninizm temelinde ortaya çıkmış ve yol gösterici ilkemiz Marksizm-Leninizm-Maoizm gelişmiştir. Dolayısıyla Marksizm, Leninizm ve Maoizm birbirinden ayrılmaz ve birbiriyle ilişkilidir; ayrı doktrinler değildir. Bu üç doktrinden ikincisi şüphesiz birincisinden daha ileridir ancak bir sonrakinden de ayrılamaz. Günümüz dünyasında Maoist olmadan hiçbir parti ya da bireyin Marksist olamayacağını söylemekle kastedilen budur. İlkesel olarak Maoizm anlayışı, Maoizm'i Marksizm'den ve Marksizm-Leninizm'den ayırma ve ağırlıklarını azaltma tehlikesine yol açmaktadır. Bu yüzden virgülle değil, tire ile bağlanmışlardır. Dolayısıyla partimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm kavramını, esas olarak da Maoizm'i kabul etmemektedir. Marksizm-Leninizm-Maoizm hareket halindeki kapsamlı bir ilkedir ve gelişimseldir. Gelecekteki gelişmeler için de doğrudur.

İkincisi, halk savaşının evrensel olduğu sorusu. Bu bir açıklama gerektirmektedir. Halk savaşı terimi genellikle Mao tarafından geliştirilen teori olan uzun süreli halk savaşına işaret eder. Üç aşamadan geçerek ilerler. Bunlar stratejik savunma, stratejik denge ve stratejik karşı saldırıdır. Buna ek olarak, üs bölgesi, uzun süreli halk savaşının belkemiğidir. Ulaşım ve iletişim teknolojisinin son derece gelişmiş olduğu ve devrimci sınıfın şehirlerde yoğunlaştığı gelişmiş kapitalist ülkelerde uzun süreli halk savaşı ve üs bölgeleri inşa etmek uygulanabilir değildir. Bu durumda üs bölgesi olmadan halk savaşı nasıl olacaktır? Neden hareketli (gezici) isyancı gerillacılık olmayacak? Şu ana kadar elimize ulaşan hiçbir belgede tatmin edici bir açıklama bulunmuyor.

Güç kullanımı, yani şiddet, iktidarın ele geçirilmesi için evrenseldir. Dolayısıyla toplumsal devrimde de zorunludur. Bu, proletarya partisinin önderliğinde halk tarafından yürütülen bir savaştır. Şimdiye kadar başarılı toplumsal devrimlerde iki şiddet modeli kullanılmıştır. Bunlar uzun süreli halk savaşı ve silahlı halk ayaklanması, yani Çin ve Rus modelleridir. Bu savaş modellerinin her ikisi de halk tarafından yürütülmüştür. Eğer halk tarafından verilen savaşa halk savaşı denirse, o zaman bu iki savaş modeli de halk savaşıdır. Ancak bu çok basit bir yorumdur. Konunun özünü ve içeriğini yakalayamaz. Yine mevcut durumda bu savaş modelleri çoğaltılamaz. Bunları geliştirmemiz gerekiyor. Şu anda kullanılan halk savaşı terminolojisinin daha önce söylenen iki yerleşik modelle ne kadar örtüştüğü ve nerede farklılaştığına dair derinlikli bir analiz gereklidir. Aksi takdirde, halk savaşı kelimesi kulağa hoş

gelse de sahada nasıl uygulanacağı konusunda bir netlik yoksa, komünist hareket için aynı döngünün etrafında dolaşmaktan başka bir seçenek yoktur.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde pek çok kendiliğinden ayaklanma yaşandı. Bu ülkelerde devrimci parti önderliği olmadığı için yükselen dalgaların deniz kıyısında kaybolduğu gibi kayboldular. Yakın zamanda, borç batağında olan, uluslararası para rezervleri tükenen ve günlük faaliyetin bile durma noktasına geldiği Sri Lanka'da halkın kendiliğinden ayaklanmasına tanık olduk. Hükümet ordusu ve polisi sessiz bir seyirci gibi oturdu. Sri Lanka'da halkın öfkesi de azalacak. Gerçek bir komünist parti ve onun önderliğinde kararlı bir silahlı birlik olduğunu düşünelim; o zaman Sri Lanka'da neler olabilirdi? Devrimde şiddetin evrenselliğinden bahsettiğimizde, dikkatimizi buraya da odaklamamız gerekiyor.

Üçüncüsü, bir başka tartışma noktası da dünyanın temel ve ilkesel çelişkileriyle ilgili. Emek ve sermaye arasındaki çelişkiler, emperyalist güçler arasındaki arası çelişkiler ve emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişkiler günümüz dünyasının temel çelişkileridir. Bunlar arasında emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişki baş çelişkidir. Neoliberal ekonominin başarısızlığı, Covid-19 pandemisinin etkisi, Rusya-Ukrayna savaşı ve ABD ile Çin arasındaki Tayvan krizi, küresel ekonomik durgunluğun artmasına neden oldu. Sonuç olarak, dünyanın tüm temel çelişkileri yoğunlaştı. Emperyalistler arası çelişkinin keskinleşmesi nedeniyle Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi artmış olsa da bugün dünyanın ana eğilimi devrimdir.

Dört, çağdaş uluslararası komünist hareketin karşı saldırı aşamasında olup olmadığı sorusu bir başka tartışma konusudur. Bazı partiler Komünist Manifesto'nun yayınlanmasından Paris Komünü'nün kuruluşuna kadar olan dönemi stratejik savunma aşaması, Ekim Sosyalist Devrimi'nden Çin Yeni Demokratik ve Proleter Kültür Devrimi'ne kadar olan dönemi ise stratejik denge aşaması olarak analiz etmiş ve ardından stratejik karşı saldırı aşamasına geçmiş görünmektedir. Biz buna katılmıyoruz. Marksizm'in kapitalizm karşısındaki teorik üstünlüğü göz önüne alındığında doğru kabul edilse de dünyanın hiçbir ülkesinde sosyalizmin olmadığı ve devrimci komünistlerin öznel gücünün zayıf olduğu bir durumda nesnel bir analiz değildir. Bu yorumun, Başkan Mao'nun önümüzdeki 50 ila 100 yılın çok çalkantılı geçeceği yönündeki açıklamasının mekanik bir şekilde taklit edilmesinin bir sonucu olduğuna inanıyoruz.

Beşinci olarak, bir diğer tartışma konusu da Gonzalo Düşüncesidir. Başkan Mao'nun Maoizm'e katkısını sentezlemek ve Çin'deki karşı devrimden sonra Peru'da yeni bir demokratik devrim cephesi açarak dünya devrimine hizmet etmek Gonzalo yoldaşın çok önemli katkılarıdır. Ancak Gonzalo'nun katkılarını Gonzalo Düşüncesi olarak sentezlemenin olgunlaşmış bir karar olduğunu düşünmüyoruz. Yine, bu sentezin yanlış olduğunu ve Gonzalo'nun katkılarının savunulmasının, uygulanmasının ve geliştirilmesinin durdurulması gerektiğini düşünmüyoruz. Sentezin doğruluğu, uluslararası forumdaki yoğun tartışmalar sırasında, Gonzalo Düşüncesini ve esas olarak sınıf mücadelesi alanındaki uygulamasını savunan yoldaşlarla birlikte çalışarak kanıtlanacaktır. Yeni fikirlerin filizlenmesini engellemenin onun gelişimini engellediğine inanıyoruz.

Altı, Komintern ve Stalin'in değerlendirilmesiyle ilgili anlaşmazlıklar da var. Komünist Enternasyonal'in Yedinci Kongresi'nde anti-faşist bir cephe oluşturulması ve ilgili ülkelerdeki Komünist Partilere söz konusu cepheyi destekleme talimatı verilmesi konusunda bir anlaşmazlık vardır. Bizim pozisyonumuz, faşizmi yenmeyi ve o dönemde komünistlerin üs bölgesi olan Sovyet iktidarını korumayı amaçlayan anti-faşist birleşik cephenin oluşturulmasının doğru olduğu yönündedir. Yine Mao'nun, Stalin yoldaşın büyük bir devrimci olmasına rağmen metafizik zayıflıkları nedeniyle uluslararası komünist hareketin bazı kayıplara uğradığı yönündeki değerlendirmesini doğru kabul ediyoruz.

Yedinci olarak, DEH'in değerlendirilmesi konusunda da farklılıklar vardır. DEH'in kuruluşu, Rusya ve Çin'de karşı devrimin yaşandığı ve emperyalizmin savunucularının tarihin sonu ve Marksizm'in

başarısızlığı çığırtkanlığı yaptığı bir dönemde, geniş kapsamlı öneme sahip, devrimci bir adımdı. "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" başlıklı belge ve DEH Manifestosu o dönemde komünist harekete doğru bir yönelim ve devrimci bir enerji sağlamıştır. Embriyonik bir merkez olarak kurulan DEH Komitesi, Peru ve Nepal'deki halk savaşının desteklenmesinde ve diğer ülkelerde komünist partilerin inşasında büyük ölçüde övgüye değer bir rol oynamıştır. Ancak, DEH içindeki iki çizgi mücadelesinin sağlıklı olmadığı ve bunun sonucunda ABD DKP'nin sekter ve hegemonik rolü nedeniyle yakın tarihte komünist harekette kayıplara neden olduğu yönünde bir sorun gündeme geldi. (DEH'in) sınırlılıkları ve zayıflıkları vardı. Bu ciddi bir şekilde gözden geçirilmesi gereken bir konudur. Yukarıdaki soruların dışında, komünist harekette başka tartışma ve anlaşmazlıklar da var. Bu kötü bir şey değildir. Ancak farklılıkları çözmek ve komünist hareketi geliştirmek için iki çizgi mücadelesini yürütmenin uygun bir yöntemi geliştirilmelidir. Ve sınıf mücadelesinin kendisi bazı anlaşmazlıkları çözer.

Şimdi bir sorun ortaya çıktı, hangi koordinasyon komitesi tarafından düzenlenen birleşik uluslararası konferansa katılmalı? Dünya komünist hareketindeki mevcut birlik düzeyine bakıldığında, bir inisiyatifi destekleyen bir partinin bir diğerinin çağrısını yaptığı konferansa katılması pek olası değildir. Bu durumda, paralel konferanslar düzenlemek, hareket içindeki bölünmenin ilanı anlamına gelir. Komünist harekette böyle bir bölünme emperyalizme hizmet eder. Komünist partilerin farklılıkları Maoist ilkeler çerçevesinde yoldaşça yollarla çözülebilecek niteliktedir. Bunun için tek bir uluslararası merkezin kurulması gerekmektedir. Bu durumda, her iki koordinasyon komitesini karşılıklı mutabakatla feshederek ortak bir uluslararası konferans gerçekleştirmek üzere yeni bir örgütlenme komitesi oluşturmak uygun bir seçenek olabilir. Her iki taraftaki partilerin ortak konferans ya da kongre çağrısına katılacağını düşünüyoruz. Partimiz buna katılmaya hazırdır.

Bazıları bizim tutumumuzu işbirlikçi ya da eklektik olarak değerlendirebilir. Ancak bu doğru değildir. Eğer MLM'nin temel ilkeleriyle birlikte duruyorsak, o zaman sonraki çelişkilerde iki çizgi mücadelesi yürüterek birlik içinde ilerlemeye hazır olmalıyız. İdeolojide mutlak birlik talep eden ve buna göre bir örgüt inşa etmeyi tercih eden düşünce Marksizm ile uyuşmaz. Marksist dünya görüşü mutlak mücadelenin ve karşıtların göreli birliğinin felsefesidir. Bu nedenle, örgütün bazı konularında göreceli uzlaşma yapılır ve yapılmalıdır, ancak temel ilkelerde değil. Bu sadece bugün için değil gelecek için de geçerlidir. Birinci Enternasyonal'de Marx ve Blanqui, İkinci Enternasyonal'de Lenin ve Kautsky arasında var olan birlik ve mücadeleyi göz ardı etmemeliyiz.

Şimdi burada konferansın gevşek bir uluslararası komünistler platformu mu yoksa görece güçlü bir merkez mi oluşturması gerektiği sorusu ortaya çıkıyor. Aramızdaki birliğin mevcut düzeyi göz önüne alındığında, uygun örgütlenme şu anda bir platformdur. Ortak konferans ya da kongre Uluslararası Komünist Merkez'in kurulmasına karar verse bile, biz buna karşı çıkmayacağız. Ancak merkezin kararları uzlaşmayla alınmalıdır. Karar alırken demokratik merkeziyetçiliğe ve çoğunluk ve azınlık yöntemine başvurmamalıyız.

Son olarak,

Esas olarak neoliberal ekonominin başarısızlığı nedeniyle, tüm dünyada ekonomik durum daha da kötüleşiyor. Covid-19 salgını, Rusya-Ukrayna savaşı ve Tayvan krizi de buna tuz biber ekti. Dünyanın tüm temel çelişkileri patlamaya hazır hale geliyor ve dünya savaşı tehdidi beliriyor. Tüm bunlar göz önüne alındığında, önümüzdeki günler küresel ekonomik ve siyasi kriz günleri olacak ve halkların kendiliğinden bir isyana girişme olasılığı önemli ölçüde artmış durumdadır. Dünyanın pek çok ülkesi Sri Lanka'nın çizgisinde. Halk kitleleri kurtuluşları için devrimci bir önderlik ararken, Marksist-Leninist-Maoist partilerin bu sorumluluğu yerine getirmeye birleşik olarak hazır olup olmadıkları ciddi bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Ancak bilinçli, birleşik ve planlı bir hareketle emperyalizmi ve onun köpeklerini yenebiliriz. Hepimiz için kararlılıkla ilerlemek günün ihtiyacıdır.

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Kahrolsun Emperyalizm ve Her Türden Gericilik!

Kahrolsun Her Türlü Revizyonizm!

Yaşasın Dünya Sosyalist Devrimi!

Komünist Maskeyle Gerici Yolculuk

Yoldaş Kiran.

1. Konunun bağlamı

1972'deki tarihi Jhapa isyanından doğan NKP (ML), uzun süreli halk savaşıyla Nepal'de yeni demokratik devrimi tamamlayacağını ilan etti. Ancak sonraki dönemde sağ revizyonizmi ve çok partili demokrasiye dayalı parlamenter siyasi çizgiyi benimseyerek NKP(UML) olarak değişti. Ve Nepal'deki yeni demokratik devrimi tamamlamak için NKP(Maoist) 1996 yılında Büyük Halk Savaşını ilan ederek ve NKP (UML)'yi gericiliğin kalkanı olarak adlandırarak ilerledi. Yaklaşık on yıl sonra, Prachanda liderliğindeki NKP (Maoist)'in bir bölümü neo-revizyonizm ve parlamentarizm yolunu izledi ve NKP (Maoist Merkez)'e dönüştü.

İki revizyonist grup, NKP (UML) ve NKP (Maoist Merkez), 17 Mayıs 2018'de birleşti ve birleşik partiye Nepal Komünist Partisi (NKP) adı verildi. Nepal hükümetinin Başbakanı Oli oldu. Prachanda ve Oli, hükümeti dönüşümlü olarak yönetmeyi kabul etti. Hem Oli hem de Prachanda bu partinin Genel Başkanları oldular. Sıradan insanlar sordu, neden bir partide iki başkan? Oli soruyu yanıtlarken - bu bir tempo (üç tekerlekli motorlu araç -ÇN) ya da taksi sürme meselesi değil; bu bir jet uçağını itme meselesi, bu yüzden iki pilot gerekli; bu Partide iki başkan meselesi dedi. Oli gevezelik etmeye devam etti: Nepal'de trenler çalışacak, gemiler gelecek, ülke refah yolculuğunda ilerleyecek ve kimse açlıktan ölmek zorunda kalmayacak. İnsanlar bunları duyduktan sonra şaşırmaya başladı.

Günler geçti. Bir başkanın hükümeti yöneteceği, başka bir başkanın partiyi yöneteceği ve Başbakanın da sırasını değiştireceği tartışılmaya başlandı. Ancak Oli tavrını yumuşatmadı ve anlaşmazlıklar artmaya devam etti. Oli Temsilciler Meclisini feshedip tek başına hareket etmeye başlayınca tartışmalar daha da büyüdü. Pozisyon, prestij ve kişisel ego nedeniyle çatışma şiddetlendi. Aynı zamanda hem Oli hem de Prachanda çifte NKP hakkında Yüksek Mahkeme'de açılan davayı kaybetti. Atasözünün dediği gibi, "tekrar fare olundu". Yüksek Mahkeme, birliklerini geçersiz kılarak hem UML'yi hem de Maoist Merkez'i (MM olarak kısaltılacak) yeniden diriltti. Hayallerinden uyandılar. Daha sonra Nepal parlamentosu Prachanda ile Deuba liderliğinde bir koalisyon hükümeti kurdu.

Hükümeti kaybettikten sonra bile Oli kükremekten vazgeçmedi. Ancak Prachanda ondan daha da fazla bağırmaya başladı. Kendisini gerçek bir Maoist olarak adlandırarak yine büyük bir kafa karışıklığı yaratmaya başladı. Ne de olsa birleşmeden önce ve sonra neo-gericilik yolunu izlemişlerdi. Dirilişten sonra bile aynı yolda yürümeye devam ediyorlar.

Çifte NKP'nin ve onun başlıca liderinin siyasetini analiz eden Revizyonizm ve Gerileme isimli makalede şöyle yazıyordu: "Nepal komünist hareketinin tarihi, Marksizm ve revizyonizm arasındaki şiddetli iki çizgi mücadelesinin tarihidir. Bu mücadelede bazen Marksizm bazen de revizyonizm güçlenmiştir. Bazen biçim ve sayı olarak güçlü görünen sağ revizyonizm aslında bir neo-gericilikten ibarettir. Her ne kadar Marksist kostümler ve süsler giyerek dünyayı yanıltmaya çalışsa da bu sadece geçicidir. Revizyonizmin kamuoyu nezdinde neo-gericilik olarak teşhir edileceği kesindir. Ciddi zorluklarla ve pek çok komplikasyonla karşı karşıya olan Marksizm, işçi sınıfı ve halkı özgürleştirmek

için devrim sürecinde büyük olanaklar içinde kendini etkili bir şekilde sunmalıdır. Dünya tarihinin ve Nepal komünist hareketinin diyalektiği bize bunu söylemektedir." (Kiran, Revizyonizm ve Gerileme, s. 17). Bunlar mevcut bağlamda da doğrudur. Bu makalede NKP(MM) ve onun başlıca önderliğine dikkat çekeceğiz. Onun fikirlerini, görüşlerini, politikalarını, programını ve çizgisini daha önceki çalışmalarda yazmıştık ve şimdi bu konuda fazla konuşmaya gerek yok. Dünya görüşleri, politikaları ve faaliyetleri ile ilgili son durumu kısaca incelemeye çalıştık.

2. Dünya Görüşü

Dünya görüşü, Komünist Parti'nin politikasının, programının ve çizgisinin belirlenmesinde bir rehber görevi görür. Marksistler metafiziğe karşı materyalist diyalektiği takip ederler. Revizyonistler ise materyalist diyalektiğe karşı metafiziğe sığınırlar. MM ve onun baş lideri, metafiziğin gölgesi altında revizyonist bir dünya görüşünün peşinden gitmiştir.

Materyalist diyalektiğin temel yasası birlik yasası ve zıtların mücadelesidir. Lenin'e göre bu yasa "bir ikiye bölünür" kavramına dayanır. Mao da bu yasanın ve kavramın ayrıntılı bir açıklamasını yapmıştır. Ancak revizyonistler, birin ikiye bölünmesine karşıt olarak ikinin bir'de birleşmesi doktrininin peşindedirler. Birin ikiye bölünmesi yasası birlik-mücadele-dönüşümü vurgularken, ikinin bir'de birleşmesi yasası birlik-mücadele-uzlaşmayı vurgular. Buna göre revizyonistler burjuvazi ile işçi sınıfı, oportünist çizgi ile Marksist çizgi arasında uzlaşırlar. MM bunu uzun zamandır yapmaktadır. Aynı şekilde revizyonistler materyalist diyalektiğe karşı düalizmi, eklektisizmi ve çoğulculuğu benimsiyorlar. Bu doğrultuda, zıtlar arasında kalıcı bir uyum yaratmak, farklı yabancı fikirleri karıştırmak ve bütünleşik bir dünya görüşü inşa etmenin önünde engeller yaratmak için çalışmaktadırlar. MM'nin yaptığı da tam olarak budur.

Metafizikçilerin ve revizyonistlerin izlediği en önemli düşünme yollarından biri, kazuistik olarak da adlandırılan sofizmdir. Muhaliflerini tedirgin etmek ve yanlışı gerçek olarak sunmak için sofizme başvururlar. Sofistler beyazı siyahla ve siyahı beyazla, doğruyu yanlışla ve yanlışı doğruyla, gerçeği yalanla ve yalanı gerçekle kanıtlamak için çok çalışırlar.

İkinci Enternasyonal'in oportünistleri hakkında Lenin şöyle der: "*Bilimin ilerlemesi, Marx'ın düşüncesinin doğruluğunu kanıtlayan daha bol malzeme sağlıyor. Bu Marksizmin ilkelerine açıkça karşı çıkmadan ama Marksizmi kabul eder gibi görünerek, onu safsatalarla içeriğinden yoksun bırakarak ve marksizmi burjuvazi için zararsız, kutsal bir 'ikon' durumuna dönüştürerek, onunla ikiyüzlüce savaşmayı zorunlu kılıyor...*" (Lenin, Toplu Yazılar, Cilt 21, Sayfa 222)

MM'nin esas lideri ikiyüzlülüğü kullanmakta çok ustadır. Lenin'in sözleri MM için de geçerlidir. Belgeleri incelendiğinde pek çok yanlış beyan ortaya çıkmaktadır.

3) Yol Gösterici İlke

MM'nin siyasi raporunda şöyle denmektedir: "Partinin yol gösterici ilkesi Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Parti, bunu bugünün tarihsel durumuna göre savunmaya, uygulamaya ve geliştirmeye kararlıdır." (MM Sekizinci Kongresi tarafından kabul edilen Siyasi Rapor, sayfa 35). Burada yol gösterici bir ilke olarak söylenen Marksizm-Leninizm-Maoizm gerçek değildir, sadece göstermeliktir. Gerçek olan nedir? Siyasi rapor şöyle yazıyor: "Günün ihtiyacı, sosyalist devrim stratejisi altında yeni fikirleri sentezlemek için çalışmak, araştırmak, düşünmek, tefekkür etmek, tartışmak ve mücadele etmektir. Prachanda Yolu ve Maoist hareket tarafından geliştirilen 21. yüzyılın demokrasisi bunun için önemli bir deneyim ve referans malzemesi olacaktır." (a.g.e. S. 31). Prachanda Yoluna yönelik vurgu burada da kendini göstermektedir. Prachanda Yolu'nu ve yirmi birinci yüzyılı referans alan MM liderliğinin, MLM'ye alternatif ve karşıt olarak yeni bir yol tasarlamaya ve yeni fikirleri sentezlemeye çalıştığı görülmektedir.

4) Demokratik devrimin sözde özgünlüğü

Siyasi raporda, “Sınıf mücadelesi ve siyasi mücadele süreci istediğimiz gibi gitmedi, ancak burjuva-demokratik devrim esas olarak kendine özgü yolunu izleyerek tamamlandı. Lenin ve Bolşeviklerin dediği gibi 1917'de çarlığa son veren Rus Şubat Devrimi, işçi sınıfı önderliğinde geçici bir devrimci hükümet olarak tamamlanamazdı. Lenin yoldaş, çarlığın sona ermesi ve iktidarın burjuvazinin eline geçmesinin, onların söylediği gibi tamamlanmamış olsa bile, esasen tam bir burjuva-demokratik devrim olduğu sonucuna varmış ve Parti, sosyalist devrim için hazırlıkların artık ileriye taşınması gerektiği sonucuna varmıştı.” (a.g.e., s. 31-32) Burada, Lenin'in Rus Şubat Devrimi hakkında dile getirdiği fikirlerle karşılaştırıldığında, Nepal Halk Devriminin sözde özgünlüğü tartışılmaktadır. Aslında bu türden bir karşılaştırma yapılamaz.

İlk olarak, Lenin'e göre devrimin ilk, büyük ve temel özelliği devlet iktidarının bir sınıftan diğerine geçmesidir. Şubat Devrimi'nden önce Rusya'da devlet iktidarı serf sahiplerinin elindeydi, elit sınıf ve monarşi bu sınıfı temsil ediyordu. Şubat devriminden sonra Rusya'da devlet iktidarı burjuvazinin eline geçmiştir. Nepal Parlamenter Cumhuriyeti kurulmadan önce devlet iktidarı feodal, komprador ve bürokratik burjuvazinin elindeydi. Parlamenter cumhuriyet kurulduktan sonra da devlet iktidarı aynı sınıfın elindedir. Peki Nepal'de burjuva-demokratik devrim nasıl gerçekleşti?

İkinci olarak, devrim öncesi Rus devrimi sadece serf sahibi, aristokrat toprak ağası sınıfına yönelikti ve monarşi bu sınıfı temsil ediyordu. Ancak Nepal toplumu yarı-feodal ve yarı-sömürge olduğu için Nepal Devrimi hem iç feodalizme hem de dış gericiliğe karşı yöneltilmişti. Peki ülkede monarşinin yıkılması ve cumhuriyetin kurulması burjuva-demokratik yani yeni demokratik devrimi nasıl tamamlar?

Üçüncü olarak, Lenin Rusya'da burjuva demokratik devrimi tamamlamak için "proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünden" de bahsetmiştir. Rusya'da bir bütün olarak bu tür bir diktatörlük kurulamamış olsa da ikili bir iktidar vardı ve bu anlamda "proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü" gerçekleşmişti. Ancak Nepal bağlamında, Büyük Halk Savaşı sürecinde, ülkenin geniş kırsal tabanlı halk hükümetleri, eski devlet iktidarının temsilcileriyle işbirliği içinde feshedildi.

Dördüncüsü, Şubat Devriminden hemen sonra sunduğu Nisan Tezlerinde Lenin şöyle diyordu: "Parlamenter bir cumhuriyet değil -İşçi Temsilcileri Sovyetlerinden parlamenter bir cumhuriyete dönmek, geriye doğru bir adım olacaktır- ama ülke çapında, tepeden tırnağa, İşçi, Tarım İşçileri ve Köylü Temsilcileri Sovyetlerinden oluşan bir cumhuriyet." (Lenin, Nisan Tezleri, Cilt 24, sayfa 23). Oysa tam tersine Nepal'de monarşinin sona ermesinin hemen ardından parlamenter cumhuriyet kabul edilmiş ve onu korumak, yerleştirmek ve güçlendirmek için her türlü çaba gösterilmiştir.

Bu şekilde, tüm bunlar göz önüne alındığında, Rusya'nın Şubat Devrimi ve Lenin'in büyük fikirleri ile Nepal'deki gerici sınıf ve devlet iktidarına teslimiyet ve devrime ihanet arasında hiçbir karşılaştırma yapılamaz. Bu şekilde karşılaştırmaya çalışmak devrim ile karşı-devrimi karşılaştırmaya çalışmaya benzer.

5) Mevcut anayasaya yönelik konsept

MM'nin 8. Kongresinde kabul edilen siyasi raporda şöyle denmektedir: "Yeni anayasa, halkın rekabetçi çok partili yönetim sistemine ve buna dayalı sosyalizme bağlı kalınacağını açıkça ortaya koymuştur. Demokrasinin evrensel olarak kabul edilmiş temel sorunlarına ek olarak, anayasa insan haklarını, bağımsız yargıyı ve kuvvetler ayrılığını garanti altına almıştır. Aynı şekilde devlet, sosyalizme yönelen kapsayıcı federal demokratik cumhuriyetçi bir devlet olarak açıkça tanımlanmıştır. Değişimimizin, devletimizin ve toplumumuzun karakterini tanımlamıştır." (a.g.e s. 34)

Burada demokratik cumhuriyete dayalı sözde yeni anayasa övülmüştür. Demokratik cumhuriyet desteklenmiştir. Ve anayasanın "sosyalizme bağlı" kalacağı söylenmekte ve devletin "sosyalizm odaklı" olarak tanımlanmasından duyulan memnuniyet ifade edilmektedir. Ayrıca, değişimin, devletin ve toplumun karakterini belirlediği söylenmektedir.

MM, demokratik cumhuriyeti sevinçle kabul etmiştir. Peki bu ne tür bir sosyalizmdir? Komprador, bürokratik kapitalistler ve feodal sınıflar için kabul edilebilir olan proletarya diktatörlüğü olmayan sosyalizmden başka bir şey değildir ve olamaz. Gerçek Marksistler parlamenter cumhuriyetlere sadık kalırlar mı? Stalin, Rus devrimi deneyimine ve Leninist kavrama atıfta bulunarak şöyle der: "İki Rus devrimi deneyiminin incelenmesi sonucunda Lenin, Marksizm teorisi temelinde, proletarya diktatörlüğü için en iyi siyasi biçimin parlamenter demokratik cumhuriyet değil, Sovyetler cumhuriyeti olduğu sonucuna vardı. Buradan hareketle Lenin, Nisan 1917'de, burjuva devriminden Sosyalist devrime geçiş döneminde, proletarya diktatörlüğü için en iyi siyasi biçim olarak Sovyetler cumhuriyeti sloganını yayınladı." (SBKP Tarihi sayfa 356).

6) Politika, program ve çizgi

Eski MM döneminin, çifte NKP döneminin ve son MCM döneminin politikası, programı ve çizgisi neredeyse aynıdır. MM'nin siyasi raporunda şöyle denmektedir: “Nepal halkının gelişiminin bugünkü özel kapitalist aşamasında, Parti'nin stratejisi bilimsel sosyalizmi kurmaktır. Ancak ulusal sermayenin zayıf konumu, komprador ve bürokrat kapitalizmin ekonomi üzerindeki güçlü hakimiyeti ve feodal kalıntılara ve yabancı müdahalelere karşı mücadele zorunluluğu göz önüne alındığında, hemen sosyalizme geçmek ve ardından sosyalist programları uygulamak mümkün değildir. Anlık bakış açısından parti, barışçıl rekabet ve yasal yollarla sosyalizmin temelini yaratmaya özen gösterecektir. Bu nedenle bugün partinin temel politikası 'sosyalizm odaklı refah'tır.” (Siyasi Rapor, s.35).

Burada Nepal toplumunun belirli bir kapitalist aşamada olduğu söylenmektedir. Sosyalizmin kurulması partinin stratejisi olarak alınmıştır. Ve hemen sosyalizme geçmenin ve sosyalist programı uygulamanın mümkün olmadığından bahsedilmiştir. Ve barışçıl rekabet ve yasal yollarla sosyalizmin zeminini hazırlamaktan bahsedilmiş ve sosyalizm eksenli refahın ana strateji olduğu söylenmiştir. Bir yandan Nepal'in özel bir kapitalist aşamada olduğu, diğer yandan da sosyalizm programını uygulamanın mümkün olmadığı söyleniyor. Bu nedir? Kendi içinde çok muğlak ve çelişkili bir siyasi düşüncenin ifadesidir.

Ayrıca burada barışçıl rekabet ve yasal yollarla sosyalizmin temelini hazırlamaktan bahsediliyor. Belgede şöyle yazıyor: "Sosyalizmin temelini barışçıl rekabetin seçim yolu ile inşa etmek mümkün mü? Yirminci yüzyılın komünist hareketinde ortaya konan konsepte uygun olarak bu imkansızdır. Bununla birlikte, geçmiş karşı devrimlerin deneyimleri, 21. yüzyılın özellikleri ve esas olarak Nepal'in burjuva demokratik devriminde Komünist Parti önderliğindeki halkın oynadığı rol nedeniyle bunun mümkün olduğunu söyledik." (A.g.e., s. 36) Ne kadar çarpıtılırsa çarpıtılsın, barışçıl rekabet ve yasal seçim araçlarıyla sosyalizme gidilebileceğine inanmak, açık bir dille, hain Kruşçev de dahil olmak üzere aşırı sağ revizyonist ve gerici ideologların ayak izlerini takip etmektir.

7) Karma Ekonomi Yanılsaması

Nepal'de sistematik liberalleşme süreci 1992 yılında başlamıştır. 1992'den 2009'a kadar 30'dan fazla kamu sanayi ve işkolu iptal edildi ve feshedildi. Nepal ekonomisinde neoliberalizmin hegemonyası büyüdü. Karma ekonomi sona ermeye başladı. Ancak MM, "Kamu, özel ve kooperatifi içeren karma bir ekonomi politikası kabul edilerek, sadece siyaseti değil ekonomiyi de kapsayıcı ve katılımcı hale getirme yaklaşımı ortaya konmuştur" demektedir. (a.g.e. s.34)

Bugün Nepal ekonomisi özel sektörün hakimiyetinde ve öncülüğündedir. Komprador ve bürokratik sermaye Nepal ekonomisinde etkilidir. Nepal ekonomisine neoliberal emperyalizm hakimdir. Eğitim, sağlık ve diğer sektörlerde özelleştirme ve ticarileştirme yaygındır. Ancak MM bir yandan karma ekonomi politikası konusunda kafa karışıklığı yaratmaya devam ederken, diğer yandan neoliberal emperyalizmin rehberliğinde sosyalizm hayalleri kurmaktadır.

8) Düalizm ve eklektisizm

MM belgesinin tamamı çeşitli çelişkiler, düalizm ve eklektizmle doludur. Birbirine zıt olan şeylere şu doğrudur, bu da doğrudur demek düalizmdir. Birbiriyle uyumsuz çeşitli fikirleri ve eğilimleri karıştırarak bir sebze çorbası hazırlamak eklektisizmdir. MM liderliği tam olarak bunu yapmaktadır. MM, mevcut Nepal toplumunu analiz ederken, bir yandan "Bugünün tipik kapitalist aşaması" derken, diğer yandan "Bugünkü durum, Nepal halkının yabancı gericilik ve feodalizmin kalıntıları tarafından beslenen ahbap çavuş bürokratik kapitalizme karşı iç çatışmasının tezahür ettiği bir durumdur" demektedir. (Ibid, S. 35). Bu tuhaf ve çelişkili bir analizdir.

Eğer Nepal toplumu MM'nin analizine göre "bugün özel bir kapitalist aşamada" ise, o zaman Nepal toplumundaki temel çelişkinin burjuvazi ve proletarya arasında olması gerekirdi. Bu durumda, bu tür bir temel çelişkiyi çözmeye yönelik sosyalist program doğru olabilirdi. Ancak aynı belgede MM, Nepal toplumunun temel çelişkisinin "yabancı gericilik ve feodalizmin kalıntıları tarafından beslenen komprador ve bürokratik kapitalizme karşı Nepal halkı arasındaki çelişki" olarak ortaya çıktığını analiz ettiğinde, sosyalizm bu çelişkiyi çözmek için uygun bir program olamaz. Bunun yerine, bu durumda, yeni demokratik program uygun olacaktır. Ancak MM böyle düşünmüyor gibi görünüyor. Toplum analizi ile iç çelişkileri çözme programı arasında ciddi bir tutarsızlık ve çelişki vardır. Benzer şekilde, MC başka bir yerde şöyle diyor: "Aslında, emperyalist müdahaleye karşı ulusal bağımsızlık sorunu burjuva demokratik devrimin temel bir sorunudur. Nepal özelinde, burjuva-demokratik devrim temelde başarılmış olmasına rağmen, dış müdahale ve ulusal bağımsızlık temel sorunu çözülmemiştir." (a.g.e., s. 39).

Burada liderlik bir yandan "Emperyalist müdahaleye karşı ulusal bağımsızlık sorunu burjuva-demokratik devrimin temel bir sorunudur" demektedir. Diğer yandan da "burjuva demokratik devrim Nepal'in özgül bağlamında temel olarak başarılmıştır" diyor. Ve yine diyor ki: "Dış müdahale ve ulusal bağımsızlık temel sorunu çözülmemiştir." Ne kadar çelişkili bir şey!

Ulusal bağımsızlık sorununun burjuva-demokratik devrimin temel sorunu olduğu açıktır. Eğer burjuva-demokratik devrim başarılmışsa, o zaman ulusal bağımsızlık temel sorunu da çözülmelidir. Nepal'de burjuva-demokratik devrim tamamlandı ama ulusal bağımsızlık temel sorunu çözülmedi - garip. Mao şöyle diyor: "İki temel görev, ulusal devrim ve demokratik devrim, aynı anda hem farklı hem de birleşiktir... Ulusal devrim ile demokratik devrimi devrimin birbirinden tamamen farklı iki aşaması olarak görmek yanlıştır. (Seçme Eserler, Mao, Cilt 2, Sayfa 318). MM liderliği tam da bu yanlış şeyi yapmıştır. Maoist konsepte göre, ulusal devrim ve halk devrimi iki farklı aşamada değil, tek aşamada gerçekleştirilecek bir devrim olarak anlaşılmalıdır. MM'nin anlayamadığı şey tam olarak budur. Bu vahim bir hatadır. Ancak garip olan şu ki MM liderliği bu tür bir hatayı kabul etmiyor. Tam tersine, MM çelişkili bir mantık yürüterek düalizm ve eklektizm bataklığına düşmüştür.

9) Yabancı saldırganlığına aracılık

MM liderliği Hindistan yayılmacılığına ve ABD emperyalizmine yüzsüzce aracılık etmektedir. Lenin, emperyalizm ve proleter devrim çağında, emperyalizm ve revizyonizmin ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı kaldığını söylemiştir. Bu, MM ve Nepal'deki tüm sağ revizyonistler bağlamında iyi bir şekilde karakterize edilmiştir.

ABD emperyalizmi tarafından dayatılan MMC'nin (Millennium Challenge Corporation -ÇN) ulus karşıtı ve Hint-Pasifik stratejisinin ayrılmaz bir parçası olduğu açıktı. Çeşitli solcu ve yurtsever güçler uzun süredir bu anlaşmaya karşı ajitasyon yapıyordu. MM Başkanı Prachanda, tüm bu hususları tamamen göz ardı edip itaatsizlik ederek, ABD emperyalizmini yatıştırmak için sözde yorumlayıcı beyanlardan oluşan sahte bir ağ örerek parlamentodan onaylamak için çok aşağılık bir rol oynadı. Sözde yorumlayıcı deklarasyonun ilk maddesi şu şekildedir: "Nepal, Sözleşmeye taraf olmakla, Nepal'in Hint-Pasifik Stratejisi de dahil olmak üzere ABD'nin herhangi bir stratejik, askeri veya güvenlik ittifakının bir parçası olmayacağını beyan eder." (Madde No. 1, MM tarafından önerilen ve Nepal parlamentosu tarafından kabul edilen yorumlayıcı deklarasyon). Herhangi bir antlaşma,

anlaşma ya da mutabakatın iki taraflı olduğu iyi bilinmektedir. Bu durumda Nepal tarafından yapılan bu tek taraflı deklarasyonun herhangi bir hukuki anlamı ve değeri olamaz. Sonuçta, bu deklarasyonun bir yandan bir kağıt parçasından, diğer yandan da bir illüzyondan başka bir şey olmadığı açıktır. MCC anlaşmasının onaylanmasının hemen ardından Prachanda gazetecilere şunları söyledi: "MCC'nin yorumlayıcı deklarasyonla birlikte onaylanmasının ardından, ülkenin bir kazadan kurtulmuş olmasından dolayı çok mutluyum." (Kantipur Daily 28 Şubat 2022). Ülkenin egemenliğine ve ulusal bağımsızlığına böylesine ciddi bir tehdit oluşturan MCC'yi onaylayarak ülkenin bir kazadan kurtulduğunu iddia etmek ne kadar utanmazca! Bu, ABD emperyalizminin simsarlığının çirkin ve nefret dolu bir örneğidir.

MM lideri Prachanda'nın Hindistan yayılmacılığına aracılık ettiği pek çok örnek var ve bunları çeşitli yerlerde dile getiriyoruz. Yakın zamanda, ulusal vatandaşlık karşıtı yasa tasarısının (2022) Parlamento'dan geçmesinde çok aşağılık bir rol oynamıştır. Ayrıca yakın zamanda Hindistan'ı ziyaret ettiğinde utanmadan bu tasarıyı kendi inisiyatifiyle geçirdiğini söyledi. Bu aynı zamanda Hint yayılmacılığına aracılık etmenin aşağılık bir örneğidir.

10) Drama ve yanılsama

MM ve çekirdek liderliği çeşitli teorik ve siyasi konularda birçok hile ve yanılsama yaratmıştır. Bu bağlamda küçük bir tartışma gereklidir:

İlk olarak, yaratıcılık sorunu. Devrimci komünistler Marksizmin yaratıcı bir şekilde uygulanması ve geliştirilmesi sorununu ciddiye alırlar. Ancak revizyonistler Marksizm'in yaratıcı bir şekilde uygulanması ve geliştirilmesi adına Marksizm'i çarpıtır ve bayağılaştırırlar. MM'nin orijinal liderliği tam da bunu yapmaktadır. Nepal'de yeni bir demokratik devrim gerçekleştirmek için on yıllık bir halk savaşı yürüten NKP (Maoist)'i parlamentarizme batırma yanlışı, Prachanda için Marksizm'in yaratıcı bir uygulaması haline gelmiştir.

İkincisi, özgünlük meselesi. Marksistler devrimi özgün bir şekilde ilerletmeye çalışırlar. Ancak oportünistler için bu özgünlük gericilerin çirkin bir taklididir. MM, monarşinin sona ermesinin ve Nepal Kongresi'nin ittifakıyla parlamenter bir cumhuriyetin kurulmasının, burjuvaziye önderlik payı verilerek gerçekleştirilen Nepal burjuva-demokratik devriminin temel özelliği olduğunu söylemiştir. Nepal toplumunun yarı-feodal ve yarı-sömürge durumuna son vermeden ve yeni bir demokratik devlet kurmadan monarşinin sona erdirilmesinden ve parlamenter bir cumhuriyetin kurulmasından yeni bir demokratik devrimin tamamlanması olarak bahsetmek saçma ve gerici bir düşünceden başka bir şey değildir. Burada benzersizlik kavramı utanmazca çarpıtılmıştır.

Üçüncüsü, aldatma ve hile. Komünist Parti içinde, teori ve politika da dahil olmak üzere hayati önem taşıyan konularda hiçbir aldatma ve hile olmamalıdır. Mao şöyle demiştir: "Marksizmi uygulayın, revizyonizmi değil; birleşin, bölünmeyin; açık ve dürüst olun, entrika ve komplo kurmayın." (Çin Komünist Partisi'nin Temel Anlayışı, sayfa 7). Fakat revizyonistler bunu yapmazlar.

MM belgesi şöyle diyor: "Merkez Komitesinin Chunwang toplantısı, barış anlaşmasının imzalanması ve Halk Kurtuluş Ordusunun ve silahlarının kantonlara yerleştirilmesi gibi çok ciddi ve hassas kararlara genel teorik ve siyasi yön vermiş olsa da bu kararlar ancak merkez komitesinde açık bir tartışma ve müzakereden geçerek alınmalıydı. Objektif olarak doğru olsa da liderliğin yukarıda belirtilen karar alma süreci parti içinde bir yerlerde güvensizlik ve endişeye yol açtı. Genel Başkan Yoldaş Prachanda'nın partinin demokratik merkeziyetçiliğinin ötesine geçen aşırı özgüvenini yansıtan öznel zayıflığı ortaya çıkmıştır." (Siyasi Rapor, a.g.e., s. 29). Burada barış anlaşmasının imzalanması ve Halk Kurtuluş Ordusu ile silahların kantonlarda tutulması gibi ciddi konuların Merkez Komite'de yer almadığı ve bireysel bir şekilde karara bağlandığı ortaya çıkmıştır. Ancak Prachanda'nın öznel zayıflığı ve partinin demokratik merkeziyetçiliğini aşma hatası, "aşırı güveni yansıtan bir zayıflığa" indirgenmiştir. Bu, ciddi nitelikte çirkin bir aldatma ve hile örneğidir.

Benzer şekilde, belgede "Bazı bağlamlarda, sözde anayasa hazırlamaktan bahsedip kafada isyanı düşünmek gibi şeyler Kurucu Meclis aracılığıyla azami ilerici bir anayasa hazırlanmasında büyük bir kayıp yaratmıştır, çünkü barış anlaşması imzalandıktan ve ordu ve silahlar kantona yerleştirildikten sonra isyan mümkün olmamıştır" denmektedir. (a.g.e. s. 29). Burada, bir yandan parlamenter bir anayasa yazmak, diğer yandan da isyandan bahsederek devrimci yoldaşları aldatmak ikiliği tamamen açığa çıkmıştır.

Eksikliklerin, zayıflıkların ve hataların özeleştirisini yapmak olumlu bir şeydir. Ama burada sözde özeleştiri adına bu tür ciddi hatalar, aldatmacalar ve hileler aklanmaya çalışılmıştır. Bu ciddi nitelikte bir ironidir.

Dördüncüsü, sözde sosyalizm, eylemde gericilik. Marksistler politika, program ve çizgi konularında söyledikleri ile yaptıkları arasında tutarlılık gözetirler. Revizyonistler ise tam tersine bir şey söyler ve başka bir şey yaparlar. Kautsky'ye ve İkinci Enternasyonal'in diğer sağ revizyonist liderlerine atıfta bulunan Lenin, "Sosyal Emperyalizm"i, sözde sosyalizmden, eylemde emperyalizmden yana olan bir düşünce biçimi olarak adlandırmıştır. Prachanda'nın sosyalizmi, bir yandan proletarya diktatörlüğüne sahip değildir, diğer yandan da barışçıl parlamenter seçim rekabeti yoluyla elde edilebileceği kavramına dayanmaktadır. Komünist Manifesto'da Marks-Engels'e göre sosyalizmin farklı biçimleri vardır ve gerici sosyalizm de bunlardan biridir. Dolayısıyla, Prachanda tarafından teşvik edilen sosyalizmin gerici sosyalizmden başka bir şey olmadığı açıktır.

Beşincisi, safsata pratiği. Yukarıda Lenin'in safsata hakkındaki ifadesini aktardık. Bunun özü, Marksizm gibi görünmek ve içeriğini etkisiz hale getirerek onu burjuvazi için zararsız bir tanrı putuna dönüştürmektir. Prachanda ve onun liderliğindeki MM de tam olarak aynı şeyi yapmaktadır. Raporda, bu safsata başından sonuna kadar uygulanmıştır. Örneğin, bu siyasi raporda, partinin yol gösterici ilkesinin Marksizm-Leninizm-Maoizm olduğunu iddia etmişlerdir. Bir başka yerde ise Prachanda Yolu kavramını ve yirmi birinci yüzyıl demokrasisini "yeni ideolojik sentezin" temeli olarak öne sürmüşlerdir. Aynı şekilde Prachanda tarafından sunulan raporda da bir yandan diktatörlük ve şiddet konusunda "Marksizm'in temel ilkelerini kavramaktan" bahsedilirken, diğer yandan "bugünkü mevcut durumda sosyalizme yönelen mevcut geçiş devletinde barışçıl mücadele ve rekabet yoluyla sosyalizmin temelini hazırlama imkanı vardır" denilerek içeriği zayıflatılmıştır. Aslında MM lideri Prachanda safsata yapma konusunda çok yetenekli. Ve bu tür safsataların kökünü kazımamız gerekiyor.

Altıncısı, eski Maoistlerin birliği yanılsaması. İkili NKP'nin dağılması ve MM'nin yeniden kurulmasının ardından Prachanda çeşitli vesilelerle tüm eski Maoistlerin artık birleşmesi gerektiğini söyledi. Bu bağlamda, Prachanda'nın sadık takipçileri -Prachanda şimdi hatalarını düzeltti- diyorlar. Parti Maoist Merkez olarak adlandırılıyor. Aynı şekilde yol gösterici ilke Marksizm-Leninizm-Maoizm deniliyor. Demokratik devrimin kalan görevleri tamamlanırken sosyalist bir devrimin gerçekleştirileceği de söylenmektedir. Bu nedenle eski Maoistler birleşmeli ve tek bir Maoist parti oluşturmalıdır.

İşte tam da bu bağlamda Pançatantra'da geçen yaşlı bir kaplanın hikayesi özellikle akılda kalıcıdır. Ormanın ortasında, bir su birikintisinin yanında oturan kaplan, sevgili orman sakinleri, ben artık yaşlandım, şiddetsizlik orucu tuttum, şimdi bu gölete gelip korkusuzca su içebilirsiniz, demiş. Ormandaki tüm hayvanlar şaşırmış; gölete gelmişler ve su içmeye başlamışlar. Ama olması gereken olur. Kaplan doğal yapısını gösterir. Ormanda yaşayan birçok hayvan hayatını kaybeder. Eski Maoistler arasındaki birliğin gerçek özü budur. Prachanda ve partisini Maoizm terimini kullanmak zorunda bırakan onların kararlılığı değil Yüksek Mahkeme'nin kararıdır. Gerçek anlamda Maoizm ile hiçbir ilgileri yoktur. Bu tür bir birliğe karşı uyanık olmak ve devrimci komünistleri revizyonist bir ağa düşürmek için uydurulan bu yanılsamaları parçalamak gerekir.

Partimizin Merkez Komitesi tarafından MM hakkında kabul edilen siyasi raporda şöyle denmektedir: "Niyeti UML içinde eriyip çifte NKP olmak olduğu halde, mahkeme tarafından görevine iade edilen ve

eski kisvesiyle ortaya çıkmaya zorlanan MM, konferans düzenleyeceği söylenmesine rağmen aniden kongreye atlamıştır. Özeleştiri yapmış gibi görünerek yeni bir ideolojiden ve yeni bir partiden söz etse de utanmadan parlamentarizmi ve çoğulculuğu kabul etmiş, eski devlet iktidarını ve anayasayı savunmaya karar vermiş ve barışçıl yollarla sosyalizme gitme şeklindeki sağ revizyonist çizgiyi izlemiştir. Geçmişin yirmi birinci yüzyıl demokrasisi Nepal devrimini parlamentarizme batırırken, bugünün yirmi birinci yüzyıl sosyalizmi kesinlikle bundan daha uzak bir sosyal faşizme yol açacaktır. Bu grubun liderliği aynı zamanda emperyalizm ve yayılmacılığın aktif aracılığını yapmaktadır." (Mevcut Siyasi Durum ve Görevimiz, Şubat 2022). Parti MK'mızın yukarıdaki sözleri dikkate değerdir.

Sonuç

NKP (MM) ve onun esas lideri geniş bir şekilde tartışıldı. Şimdi aynı bağlamdan hareketle, içinde bulunduğumuz dönemin özelliklerine dair gerekli bir perspektif sunarak, komünist harekette revizyonizmin kökeni ve gelişimi ile devrimci komünistlerin buna karşı sorumluluğu hakkında bir şeyler söyleyelim.

Birincisi, Nepal'de küçük burjuvazi çoğunluktadır. Komünist Parti proletaryanın bir siyasi partisi olmasına rağmen, küçük burjuvazinin ağır etkisi altındadır. Komünist Parti'de beklendiği gibi bir konsolidasyon, düzeltme ve proleterleşme olmamıştır. Küçük burjuva sınıfı sınıfsal, ideolojik ve politik açılardan bocalamaktadır. Bu sınıf, revizyonizmin temel dayanaklarından ve kaynaklarından biridir.

İkincisi, emperyalizm ve proleter devrim çağında, emperyalizm ve revizyonizm arasında yakın bir ilişki vardır. Komünist Parti içinde, emperyalistlerin kırıntılarını yemeyi alışkanlık haline getiren oportünistler, kendilerini emperyalizmin ve gericiliğin hizmetine adarlar. Bu durumda revizyonizm doğar, gelişir ve devrimci komünist partide bölünme kaçınılmaz hale gelir.

Üçüncüsü, devrim belirli bir dönemece girdiğinde ya da tarihin gelişimi belirli bir dönemece girdiğinde, düşman sınıf taktiklerini değiştirir. Bir yandan büyük bir reform ağı atma stratejisi benimseyerek, diğer yandan ilerici ya da komünist parti içindeki oportünistleri kendine çekerek ömrünü uzatmaya çalışır.

Dördüncü olarak, Nepal de bu durumun dışında kalamaz ve kalamamıştır. Nepal özelinde, monarşi eski yöntemlerle kendini örgütleyerek eski devlet iktidarına tutunamaz. Benzer şekilde yaşlanmakta olan Nepal Kongresi de BP adını kullanmak dışında yeni bir tarz ve düşünme yeteneğine sahip değildir. Bu durumda Nepalli gericiler, emperyalizmin/yayılmacılığın nimetlerini alarak ve Komünist Parti içindeki oportünistleri büyük bir strateji ağı örüp kendilerine çekerek ömürlerini uzatmaya çalışmışlardır ve halen de çalışmaktadırlar. Nepal Komünist hareketi içindeki oportünistler ve revizyonistler de bu dramanın karakterleri ve kahramanları haline gelmişlerdir. MM'nin başlıca liderliğini üstlenen Prachanda bu tür olumsuz rolleri oynayanların başında gelmektedir.

Dolayısıyla şu anda Nepal devriminin ve komünist hareketinin tarihinden gerekli dersleri çıkararak, bir yandan Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde gericiliğe karşı yeni demokratik devrimi tamamlamak için gerekli hazırlıkları yapmak, diğer yandan da genelde her türlü revizyonizme, özelde ise geriye doğru bir yolculuk yapan sağ neo-revizyonizme karşı ideolojik mücadeleyi güçlü bir şekilde ilerletmek gerekmektedir.

Rusya-Ukrayna Savaşı Üzerine

-Yoldaş Gaurav

Tarihsel Arka Plan:

İşçi sınıfının önderliğinde dünyanın ilk proleter devrimi 1871 yılında Fransa'da Paris Komünü adıyla tarihe altın harflerle kazınan bir devrimle gerçekleştirilmiştir. Bu devrim sadece 72 gün sürmüştür.

Dünya komünist hareketi bu olayın arkasındaki nedenleri derinlemesine incelemiş, analiz ve sentez etmiştir. Lenin'in önderliğinde doğru yol gösterici ilke, çizgi, strateji ve taktiklerle gelişen sosyalist devrim, Ekim 1917'de Rusya'da, Rusya Devrimci Sosyalist Demokrat İşçi Partisi (Rusya Komünist Partisi) önderliğinde başarıya ulaştı. Geniş kapsamlı bir öneme sahip olan bu devrim sadece Marksizm'in doğruluğunu teyit etmekle kalmamış, aynı zamanda Leninizm için de bir zemin hazırlamıştır. Bundan sonra bu devrim, dünya komünist hareketinde sosyalist devrimin bir modeli olarak görülmüş ve kullanılmıştır. Lenin, Rusya'daki bu sosyalist devrime önderlik etmenin yanı sıra, ilk sosyalist hükümeti de yönetmiştir.

Bundan sonra farklı ülkelerde yeni demokratik ve sosyalist devrimler gerçekleştirildi. Sovyetler kuruldu. 1922 yılının sonunda, bugünkü Rusya ve Ukrayna'yı da içine alan Sovyetler birleştirilerek Sovyetler Birliği kuruldu. Sovyetler Birliği Komünist Partisi önderliğinde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği kuruldu. Sovyetler Birliği güçlü bir ulus haline geldi. Bu arada Lenin öldü ve Stalin partinin ve hükümetin başına geçti ve temelde Lenin'in ayak izlerini takip etti. Bu arada İkinci Dünya Savaşı patlak verdi. Hitler liderliğindeki Alman faşistleri, tüm dünyaya hegemonyalarını kabul ettirme hırsıyla Dünya Savaşı'nı başlattılar. Eski Sovyetler Birliği Hitler'in ana hedefiydi. Alman faşizmini ayrı ayrı savaşarak yenmek mümkün değildi. Bu durum dikkate alınarak, dönemin Sovyetler Birliği'nin girişimiyle anti-faşist birleşik cephe oluşturuldu. Sonunda Hitler liderliğindeki faşizm yenilgiye uğratıldı. Tüm dünyayı sarsan bu olaydan sonra, o dönemde dünya komünist hareketinin lideri olan Stalin, dünya siyasetinde iyi bir yer edindi. Böyle bir dünya ortamında, farklı ülkelerde bir tür yeni demokratik ve sosyalist devrimler dalgası yaşandı.

Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev, Sovyet Komünist Partisi'nin ve Sovyetler Birliği'nin liderliğini ele geçirdi. Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 1956 yılında yapılan 20. Kongresi, Kruşçev tarafından sunulan barışçıl geçiş ve barış içinde bir arada yaşama politikasını benimsedi. Sınıf mücadelesi terk edilerek sınıf uzlaşması politikası benimsendi. Sosyalizmin parlamento seçimleri ve barışçıl süreçler yoluyla getirilebileceği politikası ilan edildi. Sovyetler Birliği Komünist Partisi renk değiştirdi. Kapitalizm, sosyalizmin yerine ikame edilerek restore edildi.

Restore edilen kapitalist sistem içindeki iç çelişkiler ve ABD emperyalizminin dış kışkırtma ve destekleriyle eski Sovyetler Birliği ülkeleri 90'lı yıllarda birbiri ardına dağıldı. Güçlü Sovyetler Birliği dağılmaya başladı. Bu süreçte Ukrayna da 1991 yılında Sovyetler Birliği'nden ayrıldı. Eski Sovyetler Birliği'nden kopan Ukrayna ile Rusya arasında bir süredir şiddetli bir savaş yaşanıyor.

İki emperyalist arasındaki savaş

Yüzeysel olarak bakıldığında, bu savaşın patlak vermesinin belirleyici nedeninin Rusya ve Ukrayna arasındaki karşılıklı düşmanlık olduğu görülmektedir. Ancak işin özü bundan ibaret değildir. Bu savaşın patlak vermesinde ABD'nin rolü önemli olmuştur. Ukrayna ve Rusya arasında bazı konularda çelişkiler olsa da uzun süre savaşa dönüşmemişti. Devlet Başkanı Zelenskiy liderliğindeki Ukrayna hükümeti, ABD'nin kışkırtmasıyla ABD emperyalizmi tarafından yönetilen bir askeri örgüt olan Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü'ne (NATO) katılma kararı almasaydı, bu savaşın şu anda patlak vermemiş olma ihtimali vardı. Ukrayna halkından bahsedecek olursak, onlar masumdur. Onlar ne Ukrayna'nın NATO üyesi olmasını ve ABD askeri ittifakına katılmasını istediler ne de Rusya'ya teslim olmak istediler. Ukrayna halkı ABD ve Rus emperyalist çıkarları arasında sıkışmış durumdadır. Onlar korkunç bir savaşın kurbanlarıdır. Aşırı acı ve ıstırap dolu bir hayat yaşamaya zorlandılar. Hayatlarını kurtarmak umuduyla ülkelerini terk etmek ve yurtdışına sığınmak zorunda bırakıldılar. Bu haksız bir savaştır. Bu savaşın derhal durdurulmasını talep ediyoruz. Şimdi de bu haksız savaşın sona erdirilmesi talebimizi yinelemek istiyoruz.

Dışarıdan bakıldığında Ukrayna ile Rusya arasında bir savaş gibi görünüyor. Rusya ve Ukrayna yüz yüze savaşıyor gibi görünüyor. Ancak gerçekte bu, ABD ile Rus emperyalizmi arasında dolaylı bir savaştır (Vekalet savaşı). ABD, Ukrayna'yı kışkırtarak Rusya'ya karşı savaş yürütüyor. Lenin

emperyalizmin savaş demek olduğunu söylemişti. Bu ifade bugün de aynı derecede doğrudur. Dünyanın herhangi bir yerinde savaşın olmadığı yıllar ve günler neredeyse yok gibidir. İkinci Dünya Savaşı'nın Birinci Dünya Savaşı'ndan sonraki 25 yıl içinde gerçekleştiği doğrudur. Ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan 70 yıl sonra bile Üçüncü Dünya Savaşı yaşanmamıştır. Bunun temel nedenlerinden biri, emperyalist güçlerin bugün o kadar çok gelişmiş yıkıcı silaha sahip olmalarıdır ki, eğer bir üçüncü dünya savaşı çıkarsa, bu kesinlikle ikinci dünya savaşından kat kat daha yıkıcı olacaktır. Bundan hiç kimse kaçamaz. Üçüncü Dünya Savaşı'nın emperyalistler istemediği için çıkmadığı açıkça söylenebilir. Peki savaş durdu mu? Bölgesel ve dolaylı savaşlar devam ediyor. Büyük emperyalist güçler doğrudan değil ama temsilcileri aracılığıyla savaşıyorlar. ABD emperyalizmi Ukrayna'da Rusya'ya karşı bu şekilde savaş yürütüyor. ABD sadece silah ve mali destek sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda tüm NATO'yu Rusya'ya karşı bu savaşta seferber ediyor. ABD birlikleri henüz doğrudan Rus ordusuyla yüzleşmek üzere gönderilmedi. Bu emperyalist ülkeler yüz yüze savaşmıyorlar. Bir vekalet savaşı yürütüyorlar.

Bunun sosyalist ve emperyalist ülkeler arasında bir savaş olduğunu düşünen bazı insanlar var çünkü Sovyetler Birliği bir zamanlar dünyaca ünlü bir sosyalist güçtü ve bugün bile sosyalist olduklarını iddia eden Çin ve Kuzey Kore bu savaşta Rusya'yı destekliyor. Rusya sosyalizmi terk etmiş ve devlet kapitalizmi yoluyla sosyal emperyalizme dönüşmüştür. Çin'de 1976'daki karşı devrimden sonra kapitalizm restore edilmiştir ve Kuzey Kore de artık sosyalist bir ülke değildir. Gerçek budur. Çin ve Kuzey Kore'nin Rusya'yı desteklemesi meselesine gelince, bu ABD emperyalizmine karşı aralarında oluşturdukları bir ittifaktır. ABD'nin başını çektiği Avrupa ülkeleri, Japonya vb. tarafından oluşturulan cepheye karşı oluşturulan bir başka cephedir. Günümüz Rusya'sı sosyalist bir ülke değildir ve bu cephenin var olmayan sosyalizmi korumak için oluşturulduğu konusunda hiçbir şüphe yoktur.

Yakın dünya savaşı tehdidi

Bazıları, Rusya ve Ukrayna arasındaki savaşın devam etmesi ve uluslararası askeri ittifaklar kurulması nedeniyle bunun bir Dünya Savaşına yol açabileceğini düşünüyor. Bu tahminin %100 yanlış olduğu söylenemez. Üçüncü Dünya Savaşı olasılığı vardır. Ancak yukarıda emperyalist egemenlerin şu anda bir Dünya Savaşı çıkmasını istemedikleri söylenmişti. Yakın zamanda gerçekleşmesi halinde emperyalistlerin Dünya Savaşı'ndan fayda sağlaması pek olası değildir. Dünya Savaşı'nın patlak vermemesinin nedeni budur. Başta ABD, Rusya, Çin, Fransa ve İngiltere olmak üzere büyük ve güçlü emperyalist ülkeler arasındaki güç dengesi bozulursa, güçlü bir ülkenin çıkarları doğrudan engellenirse veya dünyayı beklenmedik şekilde etkileyen büyük bir olay meydana gelirse, o zaman bir Dünya Savaşı olasılığı yadsınamaz. Bu durumda, yıkıcı savaşın ölümcül sonuçları hayal bile edilemez olacaktır. Ölümcül sonuçlarını tahmin etmek zordur. Daha önce de belirtildiği gibi, bu savaş şu anda Üçüncü Dünya Savaşına yol açacak gibi görünmüyor.

Rusya-Ukrayna savaşı haksız bir savaştır. Sona ermelidir. Bu savaşın ölümcül etkileri tüm dünyada yaygındır. Ülkemiz de bundan nasibini almıştır. Ülkemiz insanlarının yaşamı giderek daha da zorlaşmaktadır. Bu savaşı sona erdirmek ve olası bir Dünya Savaşını önlemek için barışsever insanların savaşa karşı uluslararası düzeyde örgütlenmesine ihtiyaç vardır. Komünist devrimciler bundan uzaklaşmamalı; güçlerini birleştirme yoluna gitmelidirler. Bu bağlamda Mao'nun bir sözünü hatırlamak önemlidir. Savaş ve devrim arasındaki çelişkiyi analiz eden Mao, "Ya devrim savaşı önleyecek ya da savaş devrime yol açacak" demişti.

Çin-ABD Çatışması ve Tayvan

-Yoldaş Basanta

Nancy Pelosi'nin 2 Ağustos'ta Tayvan'ı ziyaret etmesinin ardından Çin ve ABD arasındaki tatsız ilişki doruk noktasına ulaşıyor. İnsanlar, bu kez ABD'nin kışkırtmasıyla Tayvan ve Çin arasında savaşın

kaçınılmaz olduğunu söylemeye başladı. Durum o kadar gerginleşiyor ki, hiç kimse iki ülke arasında savaşın ne zaman çıkacağını söyleyemiyor. Tüm dünya bu konuda iki kutba ayrılmış durumda. Hatta Çin ile Tayvan arasındaki savaşın Üçüncü Dünya Savaşı'nın habercisi olduğunu söyleyenler bile var. Bu arka planda hazırlanan bu kısa makale, Tayvan ve Çin arasındaki karşılıklı ilişkiye, Çin ve ABD arasındaki çatışmanın nedenlerine ve bu çatışmanın çeşitli yönlerine odaklanacaktır.

Tayvan, Çin'in Fujian Eyaleti'nin doğusunda yer alan küçük bir adadır. M.Ö. 239 yılına kadar uzanan Çin kayıtlarında Tayvan'dan bahsedilmektedir. Toplam yüzölçümü 36,197 kilometrekaredir. Tayvan'da yaklaşık 24 milyon kişi yaşamaktadır ve bunların yüzde 95'inden fazlası Han kökenlidir. Çin anakarasında olduğu gibi, Tayvan'da da çoğu insan tarafından konuşulan dil Çince Mandarin'dir. Bu dil Tayvan hükümetinin resmi dilidir. Çin ve Tayvan sömürge döneminde farklı güçlerin yönetimi altında ve ayrı ülkeler olarak var olmuş olsalar da Çin anakarası ve Tayvan'da yaşayan insanlar aynı ulusu, Han'ı temsil etmektedir.

Daha önce Formosa Adası olarak bilinen Tayvan, 1624'ten 1668'e kadar kırk yıldan fazla bir süre boyunca Hollanda Cumhuriyeti'nin bir kolonisiydi. Qing Hanedanlığı'nın Çinli kralları Tayvan'ı 1683'ten 1895'e kadar yönetmiştir. Japonya'nın Birinci Çin-Japon Savaşı'nda Çin'i mağlup etmesinin ardından Çinli yöneticiler 1895 yılında Tayvan'ı Japonya'ya teslim etti. Japon ordusu 1937'de Çin'e tekrar saldırdı. Komünist Parti önderliğinde Çin halkı Japon işgalciye ve onun ajanı Çan Kay Şek'e karşı ulusal bir direniş savaşı yürüttü. Japonya 1939'dan 1945'e kadar süren İkinci Dünya Savaşı'nı kaybedince, Çin ulusal savaşı bir iç savaşa dönüştü. Yaklaşık dört yıl süren iç savaşın ardından 1949 yılında Çin'de yeni demokratik devrim gerçekleştirilmiş ve Çin anakarası Komünist Parti önderliğinde anti-emperyalist ve anti-feodal halkın çalışma alanı haline gelmiştir. ABD ve İngiliz emperyalizmi iç savaşı kaybeden Çan Kay Şek ve yandaşlarını Tayvan'a göndermeyi planladı. Böylece Tayvan, Çin'deki yeni demokratik devrimde yenilgiye uğrayan emperyalist ajanların eline geçti. Kuomintang lideri Çan Kay Şek ve oğlu 38 yıl boyunca Tayvan'da askeri yönetim sürdürdü.

Çin'deki yeni demokratik devrimin zaferi emperyalistler için ciddi bir meydan okumaydı. Bunun da ötesinde, Kore, Vietnam, Laos, Malaya, Kamboçya ve Doğu Asya'daki diğer ülkelerde proleter devrimlerin gelişmesi emperyalist ülkelere yönelik tehdidi daha da artırdı. Bu emperyalist yağmacılar için tahammül edilebilir bir durum değildi. Çin'de ve o bölgede demokrasi, insan hakları ve hukukun üstünlüğü adına gelişen devrim sürecini durdurmak için Tayvan'ı kendilerine üs yapmaya başladılar. Birleşmiş Milletler, kuruluşundan bu yana 600 milyon nüfuslu Çin anakarasının yeni demokratik hükümetini değil, sadece 60 milyon nüfuslu Tayvan'ı Çin Cumhuriyeti olarak tanıdı. Bu onların komünist sisteme karşı önyargılı düşünce ve uygulamalarıydı. Bu kararın, Tayvan'ı emperyalist bir üs haline getirerek komünistlerin Doğu Asya'da artan etkisini durdurmak için alındığı kolayca anlaşılabilir. Bu durum Birleşmiş Milletler'in katı anti-komünist tutumunu açıkça göstermektedir.

Başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere emperyalizm, 1949'dan bu yana Tayvan'ı, güvenliği adına Çin'e karşı silah doğrultmak için bir yem olarak kullanmaktadır. Tayvanlı ve Amerikalı yöneticiler arasında 1955 yılında imzalanan Çin-Amerikan Karşılıklı Güvenlik Anlaşması, ABD emperyalizmine "Tayvan'ı Çin tehdidinden korumak" için verilmiş bir yetkiydi. Birleşmiş Milletler'in 25 Ekim 1971'de Çin Halk Cumhuriyeti hükümetini tanımasının ardından Tayvan, BM'deki temsilcisini geri çekti ve güvenlik anlaşması etkisiz hale gelmeye başladı.

Çin Halk Cumhuriyeti'nde 1976 yılında gerçekleşen karşı-devrimden sonra Amerika Birleşik Devletleri, Jimmy Carter'ın başkan olduğu 1978 yılında Tek Çin politikası temelinde Çin ile diplomatik ilişkiler kurdu. Ancak Amerikan egemen sınıfı Tayvan'ı kışkırtmaktan ve Çin'le karşı karşıya getirmekten vazgeçmedi. ABD Temsilciler Meclisi Başkanı Nancy Pelosi'nin 2 Ağustos 2022'de Tayvan'a yaptığı ziyaret, ABD'nin Çin'i kışkırtma ve Çin'e direnme bahanesiyle Tayvan'a gelişmiş silahlar satma savaşının son halkasıdır. Sadece son yirmi yılda ABD Tayvan'a yaklaşık 50 milyar dolar değerinde silah sattı.

Amerika Birleşik Devletleri Ticaret ve Kalkınma Konferansı (UNCTAD) küresel deniz ticaretinin yaklaşık üçte ikisinin Güney Çin Denizi'nden geçtiğini tahmin etmektedir. Çin yüzde 26, Güney Kore yüzde 7, Singapur yüzde 6, Tayland yüzde 5, Vietnam yüzde 5, Endonezya yüzde 4, Japonya yüzde 4, Hong Kong yüzde 4, Malezya yüzde 3 ve diğer ülkeler yüzde 36 paya sahiptir. Çin tek başına 2016 yılında bu rota üzerinden 874 milyar dolar değerinde mal ihraç etmiştir. Bu rotayı kullanan gemilerin çoğu Tayvan Boğazı'ndan geçmektedir. Dünyanın en büyük ikinci ekonomisine sahip olan ve ticaretinin % 60'ını bu deniz yolu üzerinden gerçekleştiren Çin için Güney Çin Denizi, Tayvan Boğazı ve bunların güvenliğinin ne kadar hassas olduğu kolayca tahmin edilebilir.

Ayrıca raporlar, Güney Çin Denizi yüzeyinin altında 190 trilyon fit küp doğal gaz ve 11 milyar varil mineral petrol kaldığını söylüyor. Bilim insanları bu bölgede hala keşfedilmeyi bekleyen büyük miktarda gaz ve petrol olduğuna inanıyor. Güney Çin Denizi çevresindeki Vietnam, Çin, Brunei, Endonezya, Malezya, Tayvan ve Filipinler'in yöneticileri özellikle son 70'li yıllardan itibaren bu bölgedeki adalar üzerinde hak iddia etmeye başlamışlardır. Çin bu bölgede egemenlik iddia ettiği adaları işgal etmekle kalmamış, Güney Çin Denizi'nde yapay adalar ve büyük deniz üsleri de inşa etmiştir. Çin'in Güney Çin Denizi'ne göz dikmesinin birçok nedeninden biri de zengin doğal kaynaklarıdır.

Amerika artık Çin'in komünist bir ülke değil, neoliberalizmi benimsemiş gelişmiş kapitalist bir ülke olduğunun farkında. Amerika ve Çin büyük ticaret ortaklarıdır. Bu iki ülke arasında 2021 yılında 656 milyar dolardan fazla karşılıklı ticaret gerçekleşti. ABD, Çin'i sadece halkları yanlış yönlendirmek ve komünizmi ve ideolojisini karalamak için komünist bir ülke olarak adlandırıyor. Yoğun siyasi ve ekonomik rekabet bu iki ülke arasındaki mevcut gerçekliktir. Bu iki ülke arasında yükselen güç Çin, gerileyen güç ise Amerika'dır. Batılı emperyalist ülkelerin son G-7 zirvesinde Çin'i stratejik bir tehdit olarak tanımlamaları da bu gerçeğe işaret etmektedir.

ABD emperyalizmi siyasi, ekonomik ve ticari önemi nedeniyle bu bölgede askeri faaliyetlerini artırmaktadır. Geçen yüzyılın dördüncü on yılında ABD ilk olarak kendi kontrolünde olan Guam'da bu bölgeyi gözetlemek için bir askeri kamp kurdu. Bu durum bugün dahi devam etmektedir. Soğuk Savaş sırasında Güney Pasifik bölgesindeki birçok ülkede ABD askeri üsleri kurulmuştur. Şu anda bile ABD Güney Kore, Singapur, Japonya ve diğer ülkelerde kalıcı kamplar kurmuş durumda. ABD Başkanı Joe Biden bu yılın başında Güney Çin Denizi'ndeki Çin hegemonyasına karşı Endonezya'ya 14 milyar dolar değerinde silah satışını öngören bir anlaşma imzaladı.

Bu bağlamda ABD, 1 Haziran 2019 tarihinde Hint-Pasifik Stratejisi adlı bir belgeyi kamuoyuna açıkladı. ABD Savunma Bakanı raporda yayımlanan mesajında, "Çin Komünist Partisi liderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti, diğer ulusları zorlamak için askeri modernizasyon, nüfuz operasyonları ve yağmacı ekonomiden yararlanarak bölgeyi kendi lehine yeniden düzenlemeye çalışıyor. Buna karşılık Savunma Bakanlığı, Hint-Pasifik'te herkes için uzun vadeli barış ve refahı teşvik eden seçenekleri desteklemektedir. ... Bu ortak değerleri savunmaya ve geliştirmeye kararlıyız. ... Bu vizyona ulaşmak için daha ölümcül bir Müşterek Kuvvet ile daha güçlü bir müttefik ve ortaklar takımını bir araya getirmek gerekiyor." Çin'i çevreleme stratejisi kapsamında ABD, Pasifik bölgesinin güvenliği bahanesiyle Quad (ABD, Japonya, Avustralya ve Hindistan) ve AUKUS (Avustralya, Büyük Britanya ve ABD) adı verilen askeri ittifaklar da kurmuştur. Bu gerçeklerden, ABD'nin gözünün bu bölgeye nasıl odaklandığı açıkça anlaşılabilir.

Yukarıdaki olgular, Güney Çin Denizi bölgesinde ABD ve Çin arasındaki ekonomik ve siyasi çıkar çatışmasını ve bundan doğan çelişkileri göstermektedir. Bu çelişkilerin tırmandığı bir ortamda Nancy Pelosi'nin Tayvan ziyareti yanan ateşe körükle gitmiş ve dünya bu bağlamda kutuplaşmıştır. Sadece bu da değil, eski ABD Başkanı Donald Trump, Nancy Pelosi'nin kaotik bir kadın olduğunu ve oraya gitmemesi gerektiğini söyledi. Pelosi'yi kamuoyu önünde eleştirmesi -Pelosi ne söylese ve nereye gitse yanlış yapıyor- Amerikan toplumunun da bu konuda parçalanmış olduğunu gösteriyor.

Bu arada, Çin Halk Kurtuluş Ordusu Tayvan çevresindeki askeri tatbikatlarını dört gün süreyle durdurdu ve Çin hükümeti Tayvan meselesine ilişkin bir beyaz bülten yayımladı. Bu durumda, bazı insanlar Çin ve Amerika arasındaki savaşın şimdilik patlak vermeyeceği konusunda iyimser görünüyor. Genel olarak bakıldığında, Sun Tzu'nun askeri stratejisini rehber edinen Çin ile başkalarını kışkırtan ancak kendisi savaşa girmeyen Amerika Birleşik Devletleri arasında bir savaş olasılığı azalıyor gibi görünüyor. Ancak Tayvan meselesi her iki ülke için de bir prestij meselesi haline gelmiştir. Çin'in beyaz bültende ifade ettiği, ABD'nin elini kaldırması durumu hariç, Tayvan'ı her halükarda birleştirme politikası nedeniyle, Tayvan merkezli bir Çin-ABD savaşı kaçınılmaz görünüyor.

Genel olarak bu iki coğrafyanın birleşmesi bir ulus-devlet kurma sürecidir, çünkü Tayvan ve Çin halkı aynı ulustandır. Bu onların iç meselesidir, dolayısıyla kimsenin karşı çıkması gereken bir şey değildir. Ancak Çin ve Tayvan arasındaki mevcut çatışma sadece bu kadarla sınırlı değil. Bu çatışmanın arkasındaki temel neden kapitalist çıkarların çatışması, yani emperyalistler arası bir çelişkidir. Bir yanda Japonya, Avustralya ve diğer batılı emperyalist ülkeler, yani ABD kutbu ile diğer yanda Rus-Çin kutbu arasındaki rekabeti göstermektedir. Hiç kimse bu gerçeği kavramadan Tayvan sorununu anlayamaz.

Şu anda Rusya-Ukrayna savaşı devam etmektedir. Bu savaş esasen ABD liderliğindeki NATO ittifakı ile Rusya arasındaki emperyalistler arası bir savaştır. Tayvan krizi ve Rusya-Ukrayna savaşı göz önüne alındığında, bazı insanlar ufukta III. dünya savaşı bulutlarının dolaştığını iddia etmektedir. ABD emperyalizminin kendisi savaşa girmeyen ama kukla yöneticilerini savaşa iterek düşmana misilleme yapan özelliği göz önüne alındığında, bölgesel düzeyde çeşitli savaş cepheleri açılacak ve dünya savaşı yakın zamanda başlamayacak gibi görünüyor. Ama tam tersine, dünya savaşı hiçbir emperyalist gücün planlı bir girişimi olamaz. Zorunluluk ve fırsatların çakışmasının bir sonucudur. Dünya savaşı, emperyalistler arası antagonizma başka yollarla çözülemeyecek hale geldiğinde ortaya çıkar. Dolayısıyla, dünya savaşı tehlikesinin artık sona erdiği sonucuna varmak yanlış olacaktır.

Şu anda ABD ve Çin karşı karşıyadır. ABD küresel hakimiyetini kaybetmemek için Çin'e karşı manevralar yaparken, Çin de ABD hegemonyasını tek başına değiştirmek için aktif bir şekilde çalışmaktadır. Günümüz dünyasına Amerikan kutbu ile Çin kutbu arasındaki çatışma yön vermektedir. Bu iki süper güç, dünya kamuoyunu kendi lehlerine yönlendirmek için çok çalışmaktadır. ABD askeri, Çin ise ekonomik yollarla dünya hakimiyeti için rekabet etmektedir. ABD'nin MCC (Millennium Challenge Corporation -ÇN) ve SPP (Devlet Ortaklığı Programı -ÇN) projeleri ile Çin'in BRI (Kuşak Yol Projesi -ÇN) projesi bu konudaki silahlarıdır. ABD emperyalizmi, Nepal'i Hint-Pasifik stratejisine dahil ederek Çin karşıtı askeri cepheye katılması için Nepal hükümeti üzerinde ağır bir baskı uyguluyor.

Bu şekilde önümüzdeki günler ABD Kutbu ile Çin Kutbu arasında yoğun bir çelişki yaşanacak, bu çatışmanın Üçüncü Dünya Savaşına dönüşme tehlikesi yadsınamaz. Bu durumda, Tayvan da dahil olmak üzere her ülkenin komünistleri, birinin kuyruğunu diğerine karşı tutarak değil, kendi ülkelerinde devrimi geliştirmeli ve emperyalist savaşı patlak vermeden önce önlemeye çalışmalıdır. Ancak patlak vermesi halinde, emperyalist savaşı bir devrime dönüştürme politikasını benimseyerek ilerlemelidirler.

Basın Bildirisi

26-28 Ağustos 2022 tarihleri arasında Genel Sekreter Kıran Yoldaş başkanlığında partimizin Merkez Komitesinin özel bir toplantısı gerçekleştirilmiştir. Toplantıda alınan gerekli ve önemli kararlar bu basın açıklaması ile kamuoyuna aşağıdaki şekilde duyurulmuştur.

1. Toplantıda öncelikle ulusal ve uluslararası düzeyde devrim, kitle hareketi ve halk savaşı dahil olmak üzere çeşitli sınıf mücadelelerinde şehit düşen ölümsüz şehitlerin anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunulmuştur.

2. Toplantıda GS Yoldaş Kiran tarafından sunulan siyasi rapor geniş bir şekilde tartışıldı ve ardından gerekli değişikliklerle kabul edildi.

3. Hem federal hem de eyalet düzeyinde parlamento seçimleri 4 Kasım 2079 tarihinde yapılacaktır,

(a) temiz, adil, kuralsız ve özgürlükçü bir şekilde yürütülmeyeceği, mevcut devlet iktidarının ve sisteminin temsilcileri tarafından faşist bir şekilde yürütüleceği görülmektedir,

(b) gerici, oportünist ve yozlaşmış unsurlar tarafından para akıtılması, kaynakların aşırı derecede kötüye kullanılması, güç gösterisi ve aşırı önlemler ile kitleler aşırı panik, terör, korku ve kuşatma altında tutulmaktadır,

(c) Komünist olduğunu iddia eden birçok parti ve örgütün parlamentodan yararlanmak ya da parlamentoya katılmakla kalmayıp gerici devlete ve sisteme teslim olması, parlamentodan yararlanmak adına hükümete katılıp Millerandizm (legal Marksizm, bakanlıkçılık çn.) yapması, eski devlet iktidarını ve sistemini destekleyip ona batması, başka partilerin seçim sembolünü alarak siyasi kimliğini kaybetmesi, yararlanmak adına seçimden yararlanması ve bunun gibi birçok kötü örnek, bunlardan dersler çıkarıp ilerlemeyi gerekli kılmıştır,

(d) mevcut devlet gücü, sistemi ve hükümetinin ekonomik, siyasi ve kültürel açıdan son derece kritik bir hal aldığı, hükümetin yürütme, yasama ve yargı organlarının her geçen gün başarısızlığa uğradığı, mevcut koalisyon hükümetinin Hint yayılmacılığı ile imzaladığı tüm eşitsiz anlaşmaları sürdürdüğü, rejimin çeşitli bölgelerdeki nüfus tecavüzüne sessiz kaldığı, ABD emperyalizmine aracılık ederek ve teslim olarak ulus karşıtı MMC'yi yüzsüzce sunduğu ve tüm bunların ifşa edilmesini gerektirdiği bir durumda

(e) bu dönemde, mevcut devlet iktidarının ve parlamenter sistemin yerine yeni bir demokratik devlet iktidarı kurmak ve milliyetçilik, demokrasi ve halkın geçim sorunlarını çözmek için bilimsel sosyalizm yönünde ilerlemek tarihsel ve siyasi açıdan gerekli ve kaçınılmaz olmuştur,

Bunu göz önünde bulunduran partimiz NKP (Devrimci Maoist), seçimleri aktif olarak boykot etme politikasını benimsemiş ve bu politika ve kararı pratikte sıkı bir şekilde uygulamak için çeşitli programlar düzenlemeye ve yürütmeye karar vermiştir.

4. Gerçek devrimci komünist partiyi, grupları ve şahsiyetleri birleştirme sürecinde, partimiz ile NKP (Bahumat) arasında Parti Birliği Koordinasyon Komitesi'nin oluşturulması, halka ve komünist saflara olumlu bir mesaj vermiş ve onları cesaretlendirmiştir. Toplantı, partimizin bu süreci diğer gerçek komünist parti ve gruplarla birlikte etkin bir şekilde ileriye taşımaya ve devrimci komünist güçleri ilkeli bir şekilde birleştirmeye kararlı olduğu sonucuna varmıştır.

Devrimci selamlarla!

NKP (Devrimci Maoist)

Merkez Komite